

1 juli 2018

En framtid och ett hopp

I sommar fyller vår kommunitet tio år. Det är inte fel med en tillbakablick! Inte minst för tacksamhetens skull. Samtidigt vill vi vara ”ett folk på väg” och vi gläder oss över att vid vårt Generalkapitel få samlas inför orden från Jeremia: ”Jag skall ge er en framtid och ett hopp.” (Jer 29:11). När det gäller blickar i backspegeln och framtidshopp är det EKIB:s råd, som denna gång fått tillfälle att skriva månadsbrevet. Vi har inte suttit tillsammans och skrivit, men varje rådsmedlem har fått tillfälle att ge sitt bidrag. Läs och lyssna till några av rådsmedlemmarnas röster och fundera samtidigt på vad du tänker, känner och ber för vår kommunitet vid denna milstolpe.

Tag och läs!

Ett tecken av hopp och liv - Robin Johansson

Jag kom till kommuniteten, driven av min längtan efter djupare rötter, beprövade stigar och vägar som bär. Egentligen hade jag sedan många år levt i liknande andliga discipliner och jag hade förstått behovet av att dela vägen med andra till gemenskap och stöd på vandringen i Kristi efterföljd. Det var fantastiskt att få komma till Bjärka-Säby och få uttrycka tron i en spiritualitet som inkluderade hela kroppen och alla sinnen. Kommuniteten kan skapa sådana platser där tron kan ta gestalt, *inkarneras*. Nu, några år senare, har ju flera sådana platser vuxit fram i Kommunitetens gemenskap.

För mig personligen är det en obeskrivlig glädje att dagligen få sätta mig på en bönepall på plankgolvet i ett rökelsedoftande kapell och i stearinljusens och lyktornas sken skåda in i himlen genom ikonernas fönster. Att få känna tidebönsbokens tyginbundna pärm i händerna och tillsammans med andra bröder och systrar lyssna till tystnaden. All denna rikedom som föds i vår

gemenskap är till stöd och glädje för oss som utgör Kommuniteten och på samma gång en hjälp för hela kyrkan. I en tid av modlöshet och förvirring i Kyrkan runt omkring oss, kan vår gemenskap och den skatt vi bär med oss i vår spiritualitet, bli ett tecken på hopp och liv. För Gudsvännerna i många olika sammanhang är vår blotta existens hoppfull och våra mötesplatser kan få vara oaser dit de kan komma för att få ny styrka i sitt liv i tjänst för kyrkan. Det finns ett stort behov idag av gemenskaper som kan ge vägen ”kropp”, inge hopp och visa vägen till de friska källorna. Min längtan är att Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby ska få gestalta en sådan gemenskap.

Tacksamhet

- Anneli Andersson

Ordet ”tacksamhet” lyser klarare än andra ord när jag tänker tillbaka på kommunitetens första tio år. Jag vill särskilt peka på rikedomen i den ekumeniska spiritualitet som är både kontemplativ och karismatisk, både sakramental och profetisk. Denna andliga ström har blivit allt tydligare, djupare och en källa till stor glädje och tacksamhet för mig. Detta ”både och”, detta ”fast och fri” har för mig blivit en grundbult. Kommuniteten har varit en stor hjälp när det gäller att hitta och förbli vid denna källa också när livet och storstaden ibland har blivit en stenöken.

Tanken på att vara en del av Kommunitetens bönerörelse väcker tacksamhet över att få stöd att hålla bönen låga brinnande i hjärtat. Tacksamhet över gemenskap i den nakna bönen utan förställning, att kunna be för varandra och för de församlingar och kyrkor vi tillhör. Det gör också att man med större allvar tar sig an kyrkans förbönsansvar för vår värld.

Jag känner tacksamhet över en kommunitet där vi tillsammans önskar leva ut kallelsen till ett liv i Kristi efterföljd. Likaså känner jag stor tacksamhet över att ha fått se en större och fördjupad innebörd av nattvarden och att få smaka på en enhet i tvärkyrkligheten. Jag är också tacksam för naturens skönhet runt omkring slottet och i själva slottets estetik. Där har jag också sett Guds storhet.

Allt detta väcker min tacksamhet och mitt hopp när jag nu blickar framåt med en bön att vi skall få fortsätta att leva tillsammans i en gemenskap med rötter, riktning och rytm!

Bönegemenskap med räckvidd

- Lena Öberg

För elva år sedan kom jag till min första retreat på Bjärka-Säby och sedan dess har jag varit på Bjärka många gånger, på retreat, möten och på egen retreat. På senare år har jag också hjälpt till med samtal under en del retreat. Som diakon i Svenska kyrkan har sådana samtal varit en av mina viktigaste uppgifter och jag fortsätter i den uppgiften.

Kommuniteten betyder mycket för mig när det gäller börens värld. Att få leva i en bönegemenskap som räcker utanför samfundsgränser. Det är en styrka att veta sig vara delaktig i en bön som aldrig tystnar, som går runt hela jorden.

Då blir också vår kommunitet viktig i framtiden. Att få föra bönen vidare. Att få leva i hoppet om att Guds kärlek skall bli alltmer synlig i världen och att vi med våra liv kan visa den tro, tillit och det hopp vi lever i, var och en efter sina förutsättningar. I vetskapen att Guds nåd är oändlig och att den många gånger om täcker våra tillkortakommanden. Att vara med i rådet med allt vad det innebär för Kommuniteten är intressant och spännande i den framtid vi tillsammans går till mötes.

Ekumenik i glädje och sorg

- Lasse Olsson

När jag var tjugotvå år fick jag förmånen att åka till Spanien med en ”missionärstant” från pingstkyrkan i Linköping. Denna resa blev betydelsefull för mig på många sätt, inte minst genom mötet med andra kristna från olika kyrkliga traditioner och sammanhang som jag till min förvåning kände stor samhörighet med. Mötet med klostret i Taizé några år senare fördjupade denna erfarenhet. För mig var det som himmel på jord att tillsammans med tusentals ungdomar från olika kulturer och kyrkliga bakgrunder få komma samman i bön, lovsång och gudstjänst där vi firade Herrens måltid tillsammans. Det var ett pingstunder där var och en kunde höra om Guds stora gärningar på sitt eget språk. Jag fick en stark upplevelse av att tillhöra den stora katolska (almänneliga) kyrkan, även om jag inte hade uttryckt det så då.

Ekumenik har med relation och kärlek att göra och är därför inte bara glädje utan också sorg och smärta. Sorg när vi inte kan fira Herrens måltid tillsammans, smärta när vi inte kan acceptera varandras olikheter och mötas i respekt och kärlek.

När Ekumeniska kommuniteten startade så ville jag givetvis vara en del av denna gemenskap. EKIBS har betytt mycket för min personliga andakt med den dagliga tidebönen som ger den form och stadga. Eftersom jag bor i närheten av Bjärka-Säby är jag också en del av den gudstjänstfirande församlingen, där Herrens måltid har en självklar plats i den liturgiska gudstjänsten.

Jag hoppas och tror att vi ska kunna fortsätta att erbjuda retreatar med tideböner och gudstjänster på Bjärka-Säby. Samtidigt tror jag att de regionala mötesplatserna kommer att bli alltmer betydelsefulla. Grunden för vår kommunitet är gemenskap. Gemenskap med Gud och den universella kyrkan. Formerna för denna gemenskap har utvecklats och växt fram under en längre tid men dessa former kommer nog att förändras på sikt. Hur formerna än kommer att se ut så är det fysiska mötet mellan oss avgörande. Dessa möten får därför kosta oss tid, pengar och engagemang. Även om vår preses Jonas säger att det till stor del, för honom och för kommuniteten som helhet, handlar om att förvalta, så kommer vår kommunitet att förändras, så är det med allt levande. Gud är med oss och ger oss en framtid och ett hopp.

En omistlig mötesplats

- Tomas Segerberg

Ekumeniska kommuniteten i Bjärka-Säby har en alldeles särskild plats i mitt hjärta. För mig har den varit och är alltjämt en mötesplats som ger möjlighet att stanna upp, se den andre och själv bli sedd, på ett sätt som inte så ofta bjuds i vår tillvaro. Samtidigt har kommuniteten blivit en mötesplats med kyrkans rika, mångfacetterade och levande uttryckssätt, inte minst i liturgin och eukaristin. Så har jag och många fått hjälp att i stillheten möta mig själv, ”den andre” och Gud. Min förhoppning är att kommuniteten får fortsätta att växa och vara en plats där människor från olika sammanhang kan finna en väg. Att den får vara en hoppets plats, som en motrörelse i en tid där gränserna blir allt snävare, där samtalen inte ges utrymme och där rädslor breder ut sig och minskar livsrummet.

Som barnbarn till en trädgårdsmästare ligger det nära till hands att se bilden av ett växthus framför mig. En plats där liv vårdas och får blomstra. Under min barndomstid fick jag ofta möjlighet att vistas i min farfars närhet och se med vilken omsorg han skötte plantorna. Jag vill gärna tillsammans med er, systrar och bröder i kommuniteten: fortsätta bygga på, vistas och växa i detta goda sammanhang, i händerna på den store trädgårdsmästaren.

Frihet och utrymme att uttrycka sin tro

- Stig Petrone

När jag mötte den ortodoxa kyrkans tro och liv för första gången blev jag mycket förundrad och inspirerad. Det var år 2006. Jag kom till Bjärka-Säby och deltog i en retreat som Peter Halldorf ledde. Det var som att öppna en ny och för mig okänd dörr in till en helt ny värld. Här mötte jag det kristna livets stora mysterier. Det blev början till en ny vandring med upptäckter i kristendomens långa historia. Jag mötte Gudsmoan Maria och lärde långsamt känna helgonens liv. Allt detta gav mig en ny och större Gudsbild och den Helige Andes närvaro blev mer verklig. Jag mötte tidegården, som blev en oskiljaktig del av min dagliga bön. Sakta växte det fram en balans mellan liv och tro.

På resor till heliga platser i Italien och Egypten lärde jag känna de gamla kyrkorna allt bättre och mitt hjärta fröjdade sig i förundran över de skatter som fanns där och som varit fördolda för mig i så många år.

Den ekumeniska kommuniteten i Bjärka-Säby blev mitt andliga hem. Här kunde jag få frihet och utrymme att uttrycka min tro. Jag älskade ökenmässan i Övre salen och fick flera starka möten med Jesus där uppe. Jag älskade ikonerna, rökelsen och de liturgiska kläderna. För mig blev den kristna tron i allt detta mer klar och verklig. Vägen kändes lättare att gå och målet blev klarare.

Inför den fortsatta vandringen tillsammans med alla kära systrar och bröder i den Ekumeniska Kommuniteten känner jag nu en viss oro och sorg. Det är en hel del av detta som jag mött under åren på Nya Slottet som ser ut att alltmer reduceras. Kommer det i framtiden att finnas utrymme för kristna från olika kyrkliga traditioner att fritt få uttrycka sin tro i bön och liturgi?

Min förhoppning är att vi ska kunna behålla vår unika gemenskap och ges frihet att mogna och fördjupas. Att gudsmoan Maria och helgonen, ikonerna och rökelsen, tidegården och de liturgiska kläderna, korstecken och bugningar inför det heliga altaret, samtalen och retreaterna, Jesusbönen med det koptiska radbandet och Johannesakademins litteratur med ovärderliga skatter från den tidiga kyrkan- ja, allt detta, som har kommit att betyda så mycket för många av oss och gett en sådan stor glädje i livet, återigen ska finna sin plats i vår mitt på ett förnyat och fördjupat sätt, så att vi får kraft att frimodigt vandra framåt med den Herre som vill ge en framtid och ett hopp åt oss alla.

Två viktiga delar av Kommunitetens liv

- *William Grosås*

Vår kommunitet har ända sen starten haft två viktiga funktioner. Dessa bör också vara vårt fokus i framtiden. För det första är kommuniteten viktig för att möjliggöra mycket av det som sker på Nya Slottet. Vi som vill att gudstjänsterna, husfolklivet och retreaterna, samt Johannesakademins och Pilgrims aktivitet skall fortsätta och få förnyad styrka må ständigt leta efter nya vägar att bidra till detta. Det innebär också att stötta Sionförsamlingen i deras arbete på slottet. Arbetet för kyrkans enhet betyder ingenting om det inte också är lokalt. Det som ibland har gnisslat i vår relation till Sion skall inte ses som ett hinder i vår verksamhet, det är istället en kallelse till att arbeta ekumeniskt. Vi bör fråga oss själva: Vad kan vi göra för att vara till välsignelse för den församling som lagt grunden för att vi kan få finnas till? Hur kan vi sträcka oss längre mot ett fördjupat möte, utan att förlora vår egen identitet?

Kommunitetens andra funktion är likväl viktigare: Kommuniteten är till för den enskilde. Den är till för den som behöver en andlig regel att leva efter och en gemenskap som stöttar detta. Som kommunitet bör vi alltid ha för ögonen hur vår gemenskap kan hjälpa den enskilde till ett liv i bön och i regelns anda. Vi bör fortsätta att skapa resurser som tidebönsböcker, ikoner, gudstjänster – vidare bör vi utveckla vårt digitala arbete och samla och göra tillgängligt det som ger näring till en kontemplativ livshållning. För kommunitetens centrum är den enskildes gudslängtan.

Det är hos Gud

- *Simon Fuhrman*

Med några få rader vill jag uttrycka min glädje över att vi snart får mötas till sommarens samling utifrån Jeremias ord om en framtid och ett hopp. Vad betyder dessa ord för oss?

Vi finns till i en värld som står inför enorma utmaningar. Världen är plågad av krig och klimathot och vi känner pressen både inifrån och utifrån. Mitt i denna situation är det enklast och en frestelse för oss som finns i västvärlden att framför allt säkra vår egen framtid. Men våra liv hänger oupplösligt samman med människor i andra delar av världen och med den jord vi lever på. Vi kan inte agera utan att det påverkar andra på gott och ont.

Som kristna tror vi också att detta gäller vår bön. Jag tror att vi som kommunitet särskilt är kallade till att ha Kristi kyrka, hennes enhet och hela världen – dess lidande och nöd, komplexitet och problemställningar, mitt i vår bön.

Jag tror att vi som komunitet är kallade till att peka på att det är hos Gud enheten finns och att det är hos Gud vi blir förvandlade, så att vi ser världen med Guds ögon, med hängivenhet, offervilja och barmhärtighet. Bönen förvandlar den som ber.

I fotspåren av Sakarias och Elisabet

- Liselotte J Andersson

Detta månadsbrev har sammanställts under midsommarhelgen. Undertecknad har predikat om Sakarias och Elisabet under rubriken ”Leve fortsättarna”, det sista är ett lån från en roman-titel. Vad var det som gjorde att dessa två till åren komna orkade fortsätta att leva rättfärdigt och oförvitligt, som det står? Det har gått ungefär 400 år sedan en profet senast framträdde. Gud förefaller tyst, men Sakarias fortsätter att fullfölja sin prästjänst. I evangelietexten för söndagen efter midsommardagen finns ett uttryck som upprepas flera gånger, ”inför Gud”. Jag tror att det är fortsättarnas hemlighet, att hur omständigheterna skiftar, ändå leva sitt liv ”inför Gud” och att inte göra det ensam. Man kan fundera över att Sakarias blev dömd till stumhet under den tid Elisabet var havande med Johannes. Det var ju inte så märkligt att den gamle prästen inte utan vidare kunde ta till sig ängelns väldiga budskap. Jag tror att det var något Gud ville visa: Till slut är det inte på någon människa och hennes gåvor eller gudsfuktan det beror. Det är Gud som ser till att det sker som skall ske. Det var Gud som ordnade den soluppgång som Sakarias profeterar om när han återigen kan tala. Det är alltid Gud som ordnar soluppgången. I tacksamhet över allt vad Bjärka-Säby betytt för mig och i tro på den Gud som ordnar soluppgången vill jag tillhöra fortsättarna när det gäller den Ekumeniska Komuniteten.

Om en dryg månad möts vi till generalkapitel och så ser vi fram mot att få lyssna till fler berättelser om vad vi funnit och hoppas på inför framtiden när det gäller Ekumeniska Komuniteten i Bjärka-Säby

Guds frid
Kommunitetsrådet